KYRKJEBLAD
FOR
DAVIK

Nr. 106	Kjem ut kvar månad	Juni 1939	Utgjevar og redaktør: Prost Slaattelid Davik	10. årg.

Ungt og gamalt.

Han sit i stolen sin bøygd og blind,
ute er sol og sumarvind.

Ute er sumar, leik og lått,
han sit og stirer, ser berre grått.

Hornhender har han og tafsut hår,
er alt komen over dei nitti år.

Dagane går med sniglefart,
serleg er sundagen lang og svart.

Ingen har han å tala med,
og ingen aktar på det han kved.

Det rykkjer i klinka, det trakkar og går,
inn kjem ei gjente på trettan år.

Ho er kje åleine, har med seg to;
dei finn seg stolar og set seg so.

Dei lær og pratar, gleda er stor;
gamlen syp etter kvart eit ord.

»Kvar har du Inga vore idag,
og kven er som fylgjer deg og held deg med lag?«

»Har kje vore nokonstad eg;
kan no vera det same for deg.«

»Er det du Signe som fylgjer henne hit,
eg tykkjer eg kjenner målet ditt?«

»Ja det er eg og ho Anna Mo.«
»Er det kje det! Jau eg tykte so.

De lever vel både eitt og tvau?
og so har de nyst vore i brudlaup au?«

»Høyr ikkje på honom bestefar!
han er so forviten, gjev han ikkje svar!«

»Det var vel folkesamt der må tru?«
»Det kjem kje deg ved, du er gamal du!«

»A ja, eg er gamal og lite hår,
eg er ikkje langt ifrå hundrad år.

Eg høyrer de alt har byrja slå;
kor er det med gras, er det mykje på?«

»Um det kan no du vera likesæl,
du kan kje hjelpa oss likevel.«

»A nei, eg hjelper kje nokon meir;
men er det terre og laglegt ver?«

»Anna og Signe, kom lat oss gå,
totet hans vil vi ikkje høyra pa.«

Dei spring på døra med knis og lått;
han sit der og stirer, ser berre grått.

Han stavrar seg fram over stovegolv;
endeleg slær klokka tolv.

»Sæl var ho Kari, som kom seg til ro;
ho vart ikkje meir enn sytti ho.

Kven bryr seg vel um ein utlivd mann,
teia og tola er alt eg kan.

Ungdomen er ikkje alderdomen lik;
den tid eg var ung var eg og slik.«

Frå »Søndmørsposten«.

Min barnetros prøvelse.

Dagen efter den fryktelige Tafjordulykke blev der holdt en høitidelighet i ungdomshuset i Tafjord, hvor sogneprest Tafjord, holdt nedenstående gripende tale.

Sognepresten mistet som bekjent flere av sine kjære og var ikke langt fra selv å forulykke.

Den allmektige som styrer himmel og jord, naturens krefter og folkelagnaden har talt sterkt til vår fagre og kjære bygd. Vi synes gjerne *for* sterkt og hårdt, så vi vanskelig kan bede: *Kjære* himmelske Far. Likevel tror jeg alt som skjedde ulykkesnatten er uttrykk for Guds gode, fullkomne og nådige vilje. Om vi synes det er meningsløst og grusomt, så tror jeg Gud har handlet med den aller beste hensikt og ut fra farshjertets omsorg for barnets ve og vel. Han regner jo ikke med materielle og legemlige verdier alene, men med vår udødelige sjels verdi og hvad der tjener oss til frelse og salighet. Derfor kan vi trygt legge alt i hans nådige faderhånd og la hans vilje skje med oss og vårt. »Alt tjener dem til det gode som elsker Gud.«

Sitt kjærlige faderhjerte har han åpenbaret og vist oss i sin sønn. Han led jo korsets smertefulle død til soning for våre synder, at vi skulde få eie kjærlighetens liv i troen på ham. »Så har Gud elsket verden at han gav sin sønn den enbårne, så at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha et *evig liv*.« Om vi nu idag vanskelig kan se Guds kjærlighet gjennem lørdagsnattens fryktelige hendelse, så vil han nok efter hvert åpenbare den for oss.

Jeg kommer aldri til å glemme hvad min kjære søster Oline, som nu trolig hviler på havets bunn, fortalte mig i en fortrolig samtale før vi forlot Haram prestegård for over 3 år siden: »Da vår kjære vesle Jon druknet ved kaien i Tafjord gikk jeg irette med Gud fordi han var så hård og streng imot oss. Knust som jeg var i sorg og savn kunde jeg umulig si: »Herren gav, Herren tok, Herrens navn være lovet.« Men nu takker og priser jeg Gud som lot Jon omkomme i fjorden der hjemme. Det førte mig nærmere Jesus, så jeg har fått ham å kjenne som min eneste frelse og trøst i livets hårde skole. Ja, kjære søster, du ante nok ikke den gang at du selv skulde legges i fjordens våte grav her hjemme. Men med din barnetro fikk du nok følge lille Jon hjem, der havet og flodbølge ikke er mere.

Nu har jeg selv fått prøvet min barnetro. En prøve som jeg aldri har drømt om skulde bli så hård og overmenneskelig. Men jeg vil til Guds navns ære si: Den bestod sin prøve. For barnetroen er ikke noget vi selv kan ta eller vinne ved egen kraft, men den er en vidunderlig og kjær gave fra ham som frikjøpte og frelste mig, ikke med gull eller sølv, men med sitt hellige og dyre blod, uskyldige pine og døden sin. Som barnet går til sin far, får vi gå til vår himmelske far i tillit og forvisning at han hjelper og trøster oss i nøden. Da Adolf lå der blødende i min seng, hvisket jeg til ham: Nu må du bede til Jesus. Da kom det rolig fra hans hjerte: Ja, nu vil jeg bede til Jesus. Det var den samme ro jeg følte i mitt indre da jeg stod i mørket midt i det ubeskrivelige og fosskokende hav. Men frykten og redselen for en *pinefull* død gjennemrystet mig, så det hele blev til en smertens bønn om en skånsom død.

Men barnetroen holder både i liv og død. Det vet jeg nu, og jeg vil gjerne få si dig det, du som sørger og er lamslått av ulykken. Du har rett til og lov til å vente at Faderen i det høie gir dig troen, nåden, freden og kraften. Bare du ser bort fra dig selv og alt ditt og hen til ham som gjør alle ting nye. —

Velt alle dine veier og all din hjertesorg
på ham som har i eie, den hele himlens borg.
Han som kan stormen binde og bryte bølgen blå,
han skal og veien finne, hvorpå din fot kan gå.

Det beste og verdifulleste vi kan eie er troen på Jesus som vår frelser fra synd og død og som det evige livs kilde.

Jeg vil til slutt minne om eventyret: Den fattige gjetergutt og den vakre blomst.

Der lå sne over markene da gjetergutten gikk langs foten av det høie, stupbratte fjell. Men han stanset og så en vakker blomst som stakk op av sneen. Han bøide sig ned og tok den op. Da viste det sig at blomsten hadde evne til å lukke op fjellets port. Gutten gikk inn i fjellets hall, som skinte og strålte av bare sølv. Han plukket lommene fulle av sølv og tok alt han kunde bære. Men da han så lenger inn strålte det av bare gull. Da kastet han sølvet ifra sig og tok alt det gull han kunde bære. Men ved utgangen hørte han en røst som sa: Glem ikke det beste. Men gutten kunde ikke tenke sig noget bedre enn gullets rikdom og steg ut av porten. Da hørte han et brak bak sig. Porten var stengt og han hadde virkelig glemt det beste: Den vakre blomst som kunde lukke op for rikdommen — verdiene.

Kjære sørgende, slekt og venner. La oss ikke glemme det beste: Vår barnetro, som lukker op for livets største verdier, som ligger gjemt i Guds eget ord. Der finnes den sanne og varige trøst og glede som ikke en gang døden kan ta fra oss, for den er oss gitt av Gud selv.

Så bøier vi oss ned og tar barnetroens skjønne blomst op — den som Gud selv skaper. La ikke Gud sørge over at blomsten står der urørt i vintersneens kulde, men la han få glede sig over at vi tar mot den og aldri i evighet mere glemmer — det beste.

Leonard Tafjord i »Dagen«.

Bibelen til mor.

Der er mange bøker som står levende for mig. Nogen som jeg har gledet mig ved, og andre som jeg har slitt med. Men ingen bok står så levende for mig som bibelen til mor. Den bok er det som jeg har husket lengst. Den gamle bibel la jeg merke til lenge før jeg fikk nogen ABC. Ikke så å forstå at bibelen var noget særlig gild, og at der var noget rart ved den. Men slik som den blev æret av mor, så måtte vi barn uvilkårlig sette pris på den gamle bibelboken. Den står ikke på nogen hedersplass i stasstuen. Nei, den ligger på kjøkkenbenken. Der er det så lett for mor å få fatt på den. Når hun vil ha en stille stund med Gud, så tar hun frem bibelen og leser i den. For bibelen er for henne den gildeste bok som finnes. Når mor har en ledig stund, så bruker hun den til å lese Guds ord. Om det er aldri så travelt, så får mor tid til å lese i bibelen. Flere ganger om dagen må hun det.

Naturligvis er boken blitt fillet og fæl, når den er blitt brukt slik i årevis, ja i flere år-tier. Hvor gammel bibelen er, det vet jeg ikke. For tittelbladet har vært borte i den tid jeg kan huske. Nu begynner boken med det 40. kapitel i 1. Mosebok og slutter med Jakobs brev. Og det som er igjen er nu næsten bare filler det også. En gang fant jeg et par blader av bibelen på gulvet. Jeg vilde kaste dem i komfyren. Men det fikk jeg ikke lov til. »Du skal ikke brenne op Guds ord,« sa mor.

En gammel kristen venn fra nabosognet fikk en gang fatt på bibelen til mor. Men da sa han sjeleglad: »Å Gud skje lov for at jeg har fått fatt på en fillet bibel.«

Om jeg ikke skulde arve noget annet efter mor enn hennes bibel, så vilde jeg allikevel være glad. For jeg vet den er den dyreste hun eier. Og over den gamle bibel har mor bøiet sig mange tusen ganger i bønn — for mig.

Nils Roed

i »Masfj. menighetsblad«.

---

†

Våre døde.

14. april: Peder Kristiansson Furnes; e., fiskar; f. 1849; alderdom.

29. april: Pernille Andersdtr. Otteren, Dombestein; ug. tenar; f. 1860; alderdom.

11. mai: Paul Andersson Drageset; g. handelsmann; f. 1888 i Innvik; kreft.

Om han legg på sorg, så miskunnar han endå etter sin store nåde.

Syrgjesongane 3, 32.

Notisar.

Ektevigde: 30. april i Selje Sverre Pedersson Skavøpoll og Olga Jakobsdtr. Oldeide. — 29. april i Davik Abraham Berntsson Furnes og Lovisa Iversdtr. Husevåg.

Kollekt i Rugsund kyrkje 7. mai til Santalmisjonen kr. 51.42.

Basarar: Ålfot 7. mai til sjømannsmisjonen 170 kr. — Isane til heidningmisjonen 109 kr. — Isane til indremisjonen 53 kr. — Davik 7. mai til redningssaka og vanføresaka kr. 96.54. — Hamnen 6. april til sjømannsmisjonen 137.83. — Davik 11. april til sjømannsmisjonen 136.84.

Til det Norske misjonsselskap kom inn i 1938: Davik sokn kr. 965.89, Rugsund sokn 1342.27, Ålfot sokn 305.90, tilsammen 2614.06. — I 1937 var tala: 1324.54 — 1438,75 — 278.91. Det er soleis stor nedgang i Davik og noko nedgang i Rugsund.

Til sjukerøktlaget er kome inn: Medlemspengar: Hennøy 11 kr., Endal 18, Nordstrand 17, Kjølsdal 67, Leirgulen 10. — Lodd: Tytingvåg 5. — Merke: Tytingvåg 2. — Basar: Endal 73.36.

Avgangsprøva i stil og rekning vart halde 1. og 2. mai. — Ålfot: 3 born: Stil 3,5; 1,5; 1.5. Rekn. 2; 1; 3. — Isane: 1 b.; 2 og 3. — Davik: 4 b.; 1,5; 1,5; 1,5; 1,5 og 1; 1; 1,5; 1. — Elde: 2 b.; 1,5; 2 og 1; 1. — Rugsund: 5 b.; 2; 3; 3,5; 1,5; 3 og 2; 3; 3,5; 1; 3,5. — Leirgulen: 3 b.; 2,5; 2,5; 2,5 og 1; 3; 1. — Berle: 4 b.; 1,5; 2,5; 2,5; 5 og 1; 1; 1; 2. — Hamnen: 2 b.; 3; 2,5 og 1; 1. — Gangsøy: 1 b.; 1 og 1. Husevåg: 4 b.; 2; 2; 3,5; 2,5 og 1; 1; 2,5; 2,5. Nordstrand: 7 b.; 3; 3; 2.5; 2; 1,5; 2; 2,5 og 1; 4; 1; 1; 1; 1; 2. — Rimstad: 4 b.; 2,5; 2,5; 2,5; 1,5 og 1; 2; 2; 1. — Maurstad: 9 b.; 3; 3,5; 2; 2; 3; 3; 1,5; 5 og 2; 3,5; 1; 1,5; 2; 1; 1; 1; 4. — Levdal: 1 b; 2,5 og 1. Haus: 4 b.; 2; 2; 1,5; 1,5 og 1; 1; 1; 1. — Kjølsdal: 9 b.; 2,5; 2,5; 3; 2,5; 3; 2,5; 2; 1,5; 2 og 1,5; 1; 1; 1; 2,5; 2,5; 1; 1; 1.

Stiloppgåva var: »Ein gong eg vart vonbroten.« Med i eksamensnemnda var lærarane Leite og L. Førde, skulestyreformannen og prosten.

For 100 år sidan: Døde: 30. juni Iver Johnsen Aardal, kårmann; 78 år. — 19. juni Mathis Eliassen Wiig, gårdmann, 40 år.

Nye bibliotekboker i Davik og Kjølsdal. Schübeler: Boken om bispen (ei sers god skildring av biskop Johan Lundes liv). — Findahl: Valfarten til Stjerneland (fra filmverda i Hollywood, god til

a gjeva kritisk forstaing av vår tid). — Keilhau: Det norske folks liv og historie i vår egen tid, tida etter 1905; verdifull for alle som har politisk interesse).

Yrkesveiledning. Sosialdepartementet har gjeve ut: Opplysningar om yrker, livsstillinger m. v. — Her får ein veta om den opplæring som trengst til dei ymse slags arbeid og livsyrke, korleis arbeidet vert drive o. s. v. Her får ein greie på anleggsarbeid, departementssekretærar, garvarar, litografar, møbeltapetserarar, seglmakarar, sløydlærarar, teologar, o. s. b. i det uendelege. — For alle ungdomar som tenkjer seg på ein skule o. l. er her mange nyttige opplysningar å få. Ein vil kunna få sjå etter i boka ved å venda seg til formannen i styret for Davik folkebibliotek, prost Slaattelid. Ein bør helst koma personleg.

Gudstenester:

2. sønd. etter treein.,	18. juni:	Davik.
3. — —	25. juni:	Rugsund.
4. — —	2. juli:	Davik.
5. — —	9. juli:	Rugsund.
6. — —	16. juli:	Ålfot.
7. — —	23. juli:	Davik.

Kvittering for kontingent: John Muri, Ingvald Bortne, A. Egge, Elisabet Hestevik, Anders H. Endal, Peder R. Hausle, Peder Nygård, Iver Bortneskår, Laura Maurstad 3 kr. — Martinus Strømmen 10. — Jens Øvrebø, Albert Øvrebø (Bergen) 1.50. — Anton Liset, Matias Ødegård, Steffen Lofnes 2.50. — Andreas Skarstein 4. — Reinert Liset, Peder H. Haus, Isak Berle, Amalie Ytrehauge, Elisabet Dombestein, Marie Haugen, Andreas Haus, Kristen Berglund, R. Vingeiven 2. — Fører O. Davik, Didrik Bortne 5. — Tils. kr. 79.50.

Hjarteleg takk til alle.

Kristeleg lytterlag. Medlemer i Torheim krins: Lærar K. Hatlegjerde, Dagny Hatlegjerde, Johan Hundeide, Sofia Hundeide, Ole A. Torheim. Ålfot: Rasmus O. Myklebust, Mons J. Myklebust, Emil M. Myklebust, Mons Sigdestad, Karl P. Sigdestad, Simon L. Myklebust, Jørgen K. Myklebust, Rasmus O. Vik, Albert O. Vik, Ole O. Myklebust, Thomas Myklebust. — Elde: Josef Elde, Marta Elde. Rugsund: A. Benæs, Alf Fløtre, Marta O. Strømmen, Samson Strømmen, Olaus Strømmen, Matias Strømmen, H. Skar, K. Smelvær, Alfr. Haugland. — Leirgulen: Sverre Lofnes, Johanne K. Leirgulen, Anna L. Kolset. — Bortne: P. Torheim. — Hennøy: B. Torheim, Sigmund Hennøy. — Berle: Samuel Skarstein, L. Førde, K. Ødegård, Alfr. Furenes, S. Nyborg, J. Øvrebø, Samulina Hestevik. — Hamnen: Kr. Hunskår, Rasmus Hunskår, Karl A. Hunskår, Lars P. Nygard, Sigvald A. Hunskår, Ivar Havnen, Andreas Havnen. — Oldeide og Gangsøy: J. Hatlegjerde, Ingebrigt Oldeide, Ingvald P. Oldeide, Ragnvald Gangsøy, M. Indregård. — Husevag: Isak I. Husevag, Ragnv. O. Husevåg, Jens J. Husevag, Kristian I. Husevag. — Nordstrand: L. Brunsvik, Gunhild Brunsvik, Johs. Falkevik, J. Kvamme, J. Visnes, Birger K. Rødeggen. — Maurstad og Rimstad: J. Runshaug, O. Hausle, J. Lothe, A. P. Nore, A. Dalseth, P. Midthjell, H. Eldstrand, Jonas Brobakke, Laura Maurstad, P. P. Maurstad, Lovise Maurstad, M. S. Nore, V. Totland, K. Åland, Olai Totland, O. M. Totland, J. Tenden, Alb. L. Solibakke, R. J. Nave.

Isane og Tytingvag krinsar er det enno ikkje kome melding frå.

Sang.

Tone: Akk visste du som går i syndens lenker o. s. v.

Du sjel som nu i verden går i blinde,
og søker her din glede og ditt gavn,
våkn op og prøv om du kan Jesus finne,
han leter efter dig med åpen favn.
Den port er trang, den vei er smal,
som fører sjelen inn i himlens frydesal.

All verdens herlighet og lyst forsvinner,
dens skjønne roser visner og forgår.
Hos Jesus du den rette glede finner,
den lykke som til evig tid består;
men allting må du kaste bort,
som hindrer dig på livets vei å fare fort.

Se det Guds lam for verdens synd han bløder.
Han gav for oss sitt dyre hjerteblod.
Han ei den usleste ifra sig støter,
som kneler ned ved nådetronens fot.
Sin smertes lønn vår Frelser får,
når sjele søker fred og hvile i hans sår.

Husk dyre sjel at nådens tid tar ende,
tenk om du evig skilles må fra Gud.
O, måtte du med gråt til ham dig vende,
som ennu breder nådefavnen ut.
La Jesus få ditt hjerte nu.
For oss han led, ja smakte de fortaptes gru.

O, kom til Jesus, nu er nådens time.
Han all din syndeskyld utslette vil.
Snart kan din siste avskjedsklokke kime,
da er det godt å høre Jesus til.
Han død og helved overvandt,
ved ham vi evig salighet og frelse fant.

Martha Bøen.

Korleis skal ein ungdom halda stigen sin rein? — Ved å halda seg etter ditt ord, Herre.

*

Bruk den tidi du plar nytta til å doma andre, til å doma deg sjølv!

Ed. B. Giertsens Boktrykkeri